

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/08-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., S., ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených v čl. 17 ods. 1, 2, 3 a ods. 5 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 65/2004, postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 96/2004 a jeho uznesením z 13. septembra 2006 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29 Tos 42/2006 z 24. októbra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2006 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených v čl. 17 ods. 1, 2, 3 a ods. 5 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie svojho práva podľa čl. 5

ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 65/2004, ako aj postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 96/2004 a jeho uznesením z 13. septembra 2006 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 29 Tos 42/2006 z 24. októbra 2006 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti, ako aj z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre podozrenie zo spáchania trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov platného a účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a trestného činu znásilnenia podľa § 241 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona (vo viacčinnom súbehu).

K obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa v súvislosti s označeným trestným stíhaním došlo 16. januára 2004 o 5.00 h, keď bol sťažovateľ podľa § 17 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov predvedený orgánmi Policajného zboru na útvar Policajného zboru za účelom podania vysvetlenia v uvedenej veci. Po vypočutí a vznesení obvinenia bol sťažovateľ zadržaný podľa § 75 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov platného a účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

Prokurátor okresnej prokuratúry (ďalej len „okresný prokurátor“) podal 17. januára 2004 okresnému súdu návrh na vzatie sťažovateľa do väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dôvodiac, že: *„J. M. sa už v minulosti dopustil obdobného konania voči svojej manželke A. M. Dňa 21. 5. 2002 bola na J. M. Okresnému súdu v Žiline pod sp. zn. 1 Pv 232/02 podaná obžaloba pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona. Hlavné pojednávanie v uvedenej trestnej veci vedené na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 1 T 185/02 nebolo doposiaľ skončené. V tejto veci Okresný súd v Žiline*

uznesením č. 1 T 185/02 z 18. 9. 2003 podľa § 72 ods. 2 Tr. por. prepustil J. M. z väzby na slobodu a podľa § 73 ods. 1 písm. b) Tr. por. nahradil väzbu prijatím písomného sľubu, v ktorom J. M. prehlásil, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu bude bývať u svojej matky (...). Krajský súd v Žiline uznesením č. 2 To 499/03 zo 17. 12. 2003 zamietol sťažnosť okresného prokurátora proti vyššie uvedenému uzneseniu a napadnuté uznesenie potvrdil. Vzhľadom na konanie, ktorého sa J. M. dopustil voči svojej manželke dňa 18. 12. 2003 je zrejmé, že prehlásenie dané v písomnom sľube nedodržel.

Obvinený J. M. sa krátko po prepustení z väzby na slobodu opätovne dňa 18. 12. 2003 dopustil voči svojej manželke konania vysoko spoločensky nebezpečného, pre ktoré je toho času stíhaný vyšetrovateľom OR PZ ÚJKP Žilina. Pre trestnú činnosť obdobného charakteru už bola na neho dňa 21. 5. 2002 podaná obžaloba, o ktorej Okresný súd v Žiline doposiaľ nerozhodol. Jeho ponechaním na slobode hrozí reálna obava, že v páchaní trestnej činnosti bude naďalej pokračovať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhujem súdu, aby podľa § 68 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. rozhodol o vzatí obv. J. M. do väzby. Dňa 16. 1. 2004 bol obvinenému súdom ustanovený obhajca (...).“

Na strane 2 citovaného návrhu okresného prokurátora sa taktiež uvádza: „Obvinený J. M. sa t. č. nachádza v cele policajného zaistenia na Obvodnom oddelení PZ Žilina - východ. Zadržaný ako obvinený bol dňa 16. 1. 2004 o 22.00 hod. Zadržaniu predchádzalo obmedzenie jeho osobnej slobody predvedením príslušníkmi PZ, ku ktorému došlo 16. 1. 2004 o 5.00 hod.“

Dňa 19. januára 2004 bol sťažovateľ odovzdaný sudcovi okresného súdu, ktorý ho uvedeného dňa v čase medzi 13.00 h a 13.45 h vypočul a následne rozhodol o jeho vzatí do väzby [z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku] s tým, že lehota väzby sa počíta od okamihu zadržania sťažovateľa, t. j. od 16. januára 2004 o 5.00 h. Po poučení o opravnom prostriedku sťažovateľ, ako aj okresný prokurátor vyhlásili, že sa vzdávajú práva podať proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu (uznesenie sp. zn. 1 Tp 7/2004 z 19. januára 2004) sťažnosť.

Okresný prokurátor podal 12. júla 2004 na okresnom súde v súvislosti s predmetným trestným stíhaním na sťažovateľa obžalobu pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Okresný súd nariadil termín hlavného pojednávania na 28. október 2004.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že dvojročná lehota trvania väzby, ktorá, ako už bolo uvedené, začala v jeho prípade plynúť 16. januára 2004 a „uplynula dňa 16. 1. 2006 s poukazom na ustanovenia § 71 ods. 2 Tr. por. s odkazom na ustanovenia § 564 ods. 3 a 5 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení zák. č. 650/2005 Z. z.

Na základe ustanovení § 564 ods. 3 a 5 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení zák. č. 650/2005 Z. z. s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom stíhaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov bola u sťažovateľa predĺžovaná lehota trvania väzby Najvyšším súdom Slovenskej republiky a to uzneseniami zo dňa 12. januára 2006, sp. zn. 4 Ntv 46/2005 do 16. apríla 2006, uznesením zo dňa 12. apríla 2006, sp. zn. 1 Ntv 16/2006 do 31. augusta 2006 a uznesením zo dňa 23. augusta 2006, sp. zn. 3 Ntv 31/2006 do 16. januára 2007.

Dňa 25. augusta 2006 podal sťažovateľ na Okresný súd v Žiline žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku, v ktorej žiadal súd, aby preskúmal porušenie jeho základných ľudských práv a slobôd Okresnou prokuratúrou v Žiline pri jeho vzatí do väzby dňa 19. januára 2004 a Okresným súdom v Žiline.

Sťažovateľ J. M. porušenie svojich základných ľudských práv a slobôd videl v tom, že nebol v rámci lehoty 48 hodín od zadržania, fyzicky odovzdaný súdu podľa článku 17 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a § 75 Trestného poriadku, pričom podľa uvedených ustanovení sa vždy vyžaduje fyzické odovzdanie osoby v rámci zákonnej a ústavnej lehoty, čo sťažovateľ považuje za diskrimináciu svojej osoby z takzvaného iného postavenia a tým porušenie článku 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresný súd v Žiline uznesením 3 T 96/04-1180, dňa 13. septembra 2006, zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú podal na súd dňa 25. augusta 2006.“

Reagujúc na námietky sťažovateľa o nezákonnosti jeho väzby od jej počiatku okresný súd v uznesení sp. zn. 3 T 96/2004 z 13. septembra 2006 uviedol, že väzba sťažovateľa, ako aj jeho vzatie do väzby boli zákonné, pričom odovzdanie osoby súdu v rámci prokurátorskej lehoty treba vykladať rozširujúco tak, že sa nevyžaduje fyzické odovzdanie obvineného sudcovi. S týmto právnym názorom však sťažovateľ nesúhlasí, pretože podľa neho nemá oporu v Trestnom poriadku a je vytvorený len z „fikcie zákonnosti“ odovzdania osoby súdu. Sťažovateľ na rozdiel od okresného súdu zastáva názor, „že v týchto situáciách je nutné a potrebné využiť a na jeho základe aj aplikovať len postup v zmysle výkladu prísne reštriktívneho a striktného, respektívne doslovného a gramatického“. Na podporu tohto názoru sa sťažovateľ odvoláva na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorých cituje.

Krajský súd uznesením sp. zn. 29 Tos 42/2006 z 24. októbra 2006 sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Podstata argumentácie sťažovateľa obsiahnutá v jeho vyjadrení zaslanom krajskému súdu je založená na tom, že okresná prokuratúra nedodržala 48-hodinovú lehotu ustanovenú v čl. 17 ods. 3 ústavy a neodovzdala ho «súdu fyzickým predvedením pred príslušný súd v 48 hodinovej ústavnej a zákonnej lehote (§ 75 Trestného poriadku), čím bol sťažovateľ diskriminovaný podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky z tak zvaného „iného postavenia“. Tieto dôvody sú zrejmé i z toho, že osoby obvinené, ktorým je osobná sloboda obmedzená zatknutím sú vždy v každom prípade pred príslušný súd predvedené fyzicky, keď si ich súd prevezme pod svoju jurisdikciu v zmysle ústavnej lehoty 24 hodín podľa článku 17 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, resp. § 69 Trestného poriadku. Právnym základom vyjadrenia sťažovateľa a tejto sťažnosti je to, že ako osoba obvinená je v tom istom postavení ako osoby obvinené a zatknuté by mali mať poskytnuté tie isté procesné záruky, keď sťažovateľ bol členom (prenesene) tej istej skupiny (osoby obvinené a zatknuté), preto bol diskriminovaný z „iného dôvodu“, keď sa nepostupovalo tak, že v uvedených lehotách mal byť odovzdaný súdu, ktorý mal vo veci ústavnej lehoty 24 hodín podľa čl. 17 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnúť.»

Na základe uvedenej argumentácie a skutkových okolností sa sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil, že:

«A1. Základné práva sťažovateľa J. M. uvedené v článku 17 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky boli porušené v príčinnej súvislosti s porušením základných práv J. M. uvedených v článku 12 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď bol diskriminovaný z „iného postavenia“ v súvislosti s nezákonným pozbavením jeho osobnej slobody pri nesprávnom výklade a následnej... aplikácii namietaných právnych noriem.

Tieto jeho práva porušil prokurátor Okresnej prokuratúry v Žiline, ktorý ho diskriminoval tým, že mu neposkytol tie isté právne záruky, ktoré sú ústavným právom sťažovateľa ako osobám obvineným a zatknutým, čím došlo k nezákonnému pozbaveniu osobnej slobody podnecovateľa, keď bol diskriminovaný. Jeho práva tu namietané porušili v ďalšom konaní aj všeobecné súdy, a to Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline, keď dôsledne nepreskúmali stav veci sťažovateľa a ponechali ho aj naďalej vo väzbe znamenajúcej pozbavenie osobnej slobody.

A2. Základné práva sťažovateľa J. M. uvedené v článku 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky porušil Krajský súd v Žiline vo svojom uznesení 29 Tos/42/2006-1224 z 24. októbra 2006, keď vôbec nepreskúmal námietky sťažovateľa o nezákonnosti jeho väzby deklarované v jeho podaní z 18. septembra 2006, k týmto sa vôbec nevyjadril.

Základné práva sťažovateľa J. M. s odkazom na bod A1 návrhu na rozhodnutie vo veci samej bolo porušené odporcami, Okresnou prokuratúrou v Žiline, Okresným súdom v Žiline a Krajským súdom v Žiline ekvivalentne v článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, keď bol diskriminovaný v súvislosti s jeho pozbavením osobnej slobody a nezákonným postupom pri ňom.

Právo sťažovateľa J. M. uvedené ekvivalentne v čl. 5 ods. 4 Dohovoru bolo porušené odporcom a to Krajským súdom v Žiline uznesením 29 Tos/42/2006-1224 z 24. októbra 2006, keď tento nepreskúmal námietky jeho nezákonnosti väzby k týmto sa nevyjadril.

B. Ako sťažovateľ navrhuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby vo svojom náleze rozhodol o týchto procesných otázkach:

B1. Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č. k. 29 Tos/42/2006-1224 z 24. októbra 2006, nakoľko s poukazom na bod A1 návrhu na rozhodnutie vo veci samej je toto nezákonné z dôvodov v bode A2 tohto návrhu na rozhodnutie vo veci samej

a vracia vec do stavu pred porušením, keď ukladá Krajskému súdu v Žiline preskúmať sťažnosť sťažovateľa zo dňa 18. septembra 2006. Ústavný súd SR prikazuje Krajskému súdu v Žiline vo veci nanovo rozhodnúť.

B2. Ústavný súd v zmysle § 56 ods. 4 a 5 zákona č. 38/1993 v znení neskorších zákonov priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch za jemu spôsobenú ujmu v bode A1 návrhu na rozhodnutie vo veci samej v sume 10.000.000,- Sk (slovom desať miliónov slovenských korún), ktoré sú povinní spoločne a nerozdielnym spôsobom zaplatiť odporcovia: Okresná prokuratúra v Žiline, Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.»

V prílohe svojej sťažnosti z 20. decembra 2006 sťažovateľ doručil ústavnému súdu aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

K sťažnosti sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrili sťažovateľom označení porušovateľa jeho práv.

Krajský súd vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 28. januára 2008 označil sťažnosť ako nedôvodnú bez akéhokoľvek ďalšieho ozrejmeneja tohto stanoviska.

Okresná prokuratúra vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 4. februára 2008 odmietla závery sťažovateľa o porušení jeho práv, čo sa týka lehôt obmedzenia jeho osobnej slobody, ako neopodstatnené. Zároveň vyslovila názor, že *«Nie je povinnosťou prokurátora v lehote do 48 hodín fyzicky predviesť obvineného pred službukonajúceho sudcu. Návrh prokurátora bol podaný v zákonnej 48-hodinovej lehote a v tejto lehote bol odovzdaný i súdu. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že sudca musí zadržanú osobu fyzicky prevziať od prokurátora. Pokiaľ by existoval takýto výklad pojmov uvedených v Trestnom poriadku, bolo by potrebné i prakticky toto „odovzdávanie“ obvinených zabezpečiť, či už priestorom alebo osobami, ktoré by obvinených v čase obmedzenia ich slobody, či už na prokuratúre alebo na súde strážili».*

Vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti z 11. februára 2008 neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti vzťahujúce sa na meritum veci. Podrobne sa v ňom uvádza iba chronologický prehľad všetkých úkonov v konaní pred súdom v trestnej veci sťažovateľa, čo je z hľadiska podstaty sťažnosti bezvýznamné.

Sťažovateľ v reakcii na uvedené vyjadrenia vo svojom podaní z 20. marca 2008 s nimi vyjadril nesúhlas a k stanovisku okresnej prokuratúry uviedol: „Okresná prokuratúra v Žiline, po tom ako mi dňa 16. januára 2004 o 5:00 hod bola obmedzená osobná sloboda nepodala v lehote 48 hodín príslušnému súdu návrh na vzatie do väzby.

Už len na podklade tohto konania som mal byť prepustený na slobodu. Ako dôkaz predkladám kópiu návrhu na vzatie do väzby, kde absentuje pečiatka, podpis, dátum a čas doručenia súdu - sudcovi. Uvedená kópia bola vyhotovená z príslušného vyšetrovacieho a trestného spisu č. l. 78.

Po opakovaných sťažnostiach a žiadostiach o prepustenie z väzby poukazujúc na uvedenú skutočnosť okresná prokuratúra dodatočne vyhotovila falzifikát spomínaného návrhu na vzatie do väzby ale už s dátumom, podpisom a časom prevzatia. Uvedený falzifikát však nie je totožný s originálom z vyšetrovacieho - trestného spisu.

Každá písomnosť doručená súdu je opečiatkovaná úradnou pečiatkou, kde sa vyznačí dátum, čas, podpis a počet príloh.

Originál návrhu na vzatie do väzby takého skutočnosti postráda a mám za to, že nebol doručený súdu v zákonnej lehote.

Čo sa týka falzifikátu dodatočne vyhotoveného Okresnou prokuratúrou v Žiline, tak tento nemožno brať vôbec do úvahy nakoľko nie je totožný s návrhom nachádzajúcim sa vo vyšetrovacom - trestnom spise.

Ku skutočnosti odovzdania obvinenej osoby súdu uvádzam nasledovné:

Zákon aj Ústava Slovenskej republiky hovoria jasnou rečou, že po zadržaní obvineného - podozrivého, pokiaľ tento nebol prepustený na slobodu, musí byť v zákonnej lehote odovzdaný súdu, s návrhom na vzatie do väzby. K návrhu sa pripojí doposiaľ získaný spisový materiál.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Týmto zákonom je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 17 ods. 2 prvá veta ústavy).

Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno

zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

(...)

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

2.1 K namietanému porušeniu základných práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1 až 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru okresnou prokuratúrou v súvislosti s podaním návrhu na jeho vzatie do väzby

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho základných práv a slobôd zaručených v čl. 17 ods. 1 až a 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru došlo zo strany okresnej prokuratúry tým, že *«bol diskriminovaný „z iného*

postavenia“ v súvislosti s nezákonným pozbavením osobnej slobody pri nesprávnom výklade a následnej ... aplikácii namietaných právnych noriem».

Namietaná diskriminácia spočíva podľa sťažovateľa v tom, že mu neboli poskytnuté „*tie isté právne záruky, ktoré sú ústavným právom sťažovateľa ako osobám obvineným a zatknutým, čím došlo k nezákonnému pozbaveniu osobnej slobody podnecovateľa*“.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu 27. decembra 2006, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že návrh na vzatie sťažovateľa do väzby, v súvislosti s ktorým sa malo dôjsť k namietanému diskriminačnému postupu, podala okresná prokuratúra okresnému súdu 17. januára 2004.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok nápravy ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň, keď malo dôjsť k namietanému postupu okresnej prokuratúry (17. január 2004), ktorým mali byť porušené označené práva sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (27. december 2006), možno konštatovať, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal sťažnosť ústavnému súdu.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k okresnej prokuratúre odmietol ako podanú oneskorene.

2.2 K namietanému porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1 až 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy v súvislosti s pozbavením osobnej slobody a podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 96/2004 a jeho uznesením z 13. septembra 2006

Porušenie označených práv a slobôd okresným súdom vidí sťažovateľ jednak v tom, že bol okresným súdom diskriminovaný v súvislosti s pozbavením osobnej slobody a nezákonným postupom pri ňom, ako aj v tom, že okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 96/2004 z 13. septembra 2006 zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu z 24. augusta 2006, pričom dôsledne nepreskúmal stav jeho veci a ponechal ho naďalej vo väzbe.

2.2.1 Pokiaľ ide o namietanú diskrimináciu zo strany okresného súdu týkajúcu sa pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa a nezákonného postupu pri rozhodovaní o ňom, ústavný súd vychádzal z toho, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 7/2004 z 19. januára 2004. Preto možno sťažnosť vzhľadom na dátum jej doručenia ústavnému súdu v tejto časti bez akýchkoľvek pochybností odmietnuť ako podanú oneskorene, odvolávajúc sa v celom rozsahu na závery vzťahujúce sa na odmietnutie sťažnosti uvedené v bode 2.1 tohto uznesenia vo vzťahu k okresnej prokuratúre.

Ústavný súd súčasne odmietol sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k námietke jeho diskriminácie okresným súdom pri vzatí do väzby aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a to preto, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Tp 7/2004 z 19. januára 2004, ktorým bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby, mohlo byť preskúmané pred nadriadeným väzobným súdom, k čomu však nedošlo, keďže sťažovateľ

nevyužil možnosť podať proti tomuto uzneseniu prípustný opravný prostriedok - sťažnosť (§ 74 ods. 1 Trestného poriadku).

2.2.2 Sťažnosť smeruje aj proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 96/2004 a jeho uzneseniu z 13. septembra 2006, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 24. augusta 2006, pričom sťažovateľ v spojitosti s tým okresnému súdu vytyka, že dôsledne nepreskúmal stav jeho veci a ponechal ho naďalej vo väzbe.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha právomoc ústavnému súdu zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd občana je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Ústavný súd poznamenáva, že proti namietanému porušeniu základných práv a slobôd napadnutým postupom a rozhodnutím okresného súdu sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany využitím jemu dostupného a aj účinného prostriedku nápravy pred nadriadeným väzobným súdom (mutatis mutandis I. ÚS 104/02), ktoré sťažovateľ aj využil podaním sťažnosti z 18. septembra 2006 proti označenému uzneseniu okresného súdu.

Právomoc krajského súdu preskúmať sťažovateľom namietaný postup a označené uznesenie okresného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k okresnému súdu v tejto veci. Vzhľadom na právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (odhliadnuc od ostatných okolností daného prípadu) do úvahy prichádza len preskúmanie uznesenia krajského súdu, nie však preskúmavanie postupu a napadnutého uznesenia okresného súdu, ako sa toho sťažovateľ okrem iného domáhal (mutatis mutandis III. ÚS 211/03, II. ÚS 223/02). S poukazom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd teda nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie v danom prípade preskúmal krajský súd a rozhodol o ňom uznesením sp. zn. 29 Tos 42/2006 z 24. októbra 2006.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2.3 K namietanému porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa podľa

a) čl. 17 ods. 1 až 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru krajským súdom nepreskúmaním námietok sťažovateľa uvedených v jeho sťažnosti z 18. septembra 2006 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 96/2004 z 13. septembra 2006 a nevysporiadaním sa s nimi v uznesení krajského súdu sp. zn. 29 Tos 42/2006 z 24. októbra 2006

b) čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru diskrimináciou sťažovateľa krajským súdom v súvislosti s pozbavením osobnej slobody a nezákonným postupom pri ňom

2.3.1 Pokiaľ ide o namietané porušenie označených základných práv a slobôd sťažovateľa nepreskúmaním námietok o nezákonnosti jeho väzby uvedených v jeho sťažnosti z 18. septembra 2006, ústavný súd osobitne pripomína svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02).

Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa predovšetkým musí brať zreteľ na uznesenie sp. zn. III. ÚS 13/05 z 19. januára 2005, ktorým odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť sťažovateľa pre porušenie jeho základných práv a slobôd zaručených v čl. 46 ods. 1 a v čl. 17 ods. 1, 2 a 3 ústavy, ako aj porušenie jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 96/2004 z 9. septembra 2004 v spojení s postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 74/2004 z 2. novembra 2004.

Argumentácia sťažovateľa v konaní o jeho sťažnosti vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 13/05 sa v nie nepodstatnej časti zhoduje s dôvodmi, na ktorých je založená jeho terajšia sťažnosť, keďže sťažovateľ tvrdil, že napadnuté rozhodnutia a im predchádzajúci postup označených súdov nezohľadňujú nezákonnosť pozbavenia jeho osobnej slobody spočívajúcu v nerešpektovaní zákonnej a ústavnej lehoty podľa § 77 ods. 1 Trestného poriadku a čl. 17 ods. 3 ústavy tým, že nebol do 48 hodín od okamihu obmedzenia jeho osobnej slobody fyzicky odovzdaný súdu oprávnenému rozhodnúť o väzbe ani prepustený na slobodu.

Sťažovateľ ďalej vo veci jeho sťažnosti prerokovanej ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 13/05 dôvodil, že podľa označených ustanovení zákona (Trestného poriadku) a ústavy musí byť zadržaná osoba v lehote 48 hodín fyzicky odovzdaná súdu spolu s návrhom na vzatie do väzby a príslušným spisovým materiálom alebo prepustená na slobodu. V danom prípade okresný prokurátor síce doručil návrh na vzatie sťažovateľa do väzby spolu so spisom v 48-hodinovej lehote, fyzicky bol však sťažovateľ sudcom vypočutý až o 32 hodín neskôr.

Rovnako ako v terajšej sťažnosti sťažovateľ už vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 13/05 argumentoval aj tým, že všeobecné súdy v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 3. septembra 2004 na tieto skutočnosti neprihliadli, rutinným spôsobom uvedenú žiadosť zamietli, čím porušili sťažovateľom označené práva podľa ústavy a dohovoru.

Ústavný súd vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 13/05 dospel k záveru, že z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ktoré sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal, s prihliadnutím na obsah jeho podaní a ostatných rozhodnutí v predmetnej veci (najmä uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Tp 7/2004 z 19. januára 2004) je zjavné, že okresný súd a krajský súd na základe návrhu sťažovateľa preskúmali zákonnosť pozbavenia jeho osobnej slobody. Krajský súd preskúmal existenciu zákonných dôvodov sťažovateľovej väzby ku dňu svojho rozhodnutia a zaoberal sa aj sťažovateľom namietanou nezákonnosťou a neústavnosťou postupu orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska nedodržania lehôt, v rámci ktorých mal byť po svojom zadržaní postavený pred súd. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, ktorý v súlade s judikatúrou ústavného súdu (napr. III. ÚS 79/02) skúmal okolnosti pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa nielen z hľadiska relevantných zákonných ustanovení, ale aj z hľadiska rešpektovania základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Podľa odôvodnenia uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 13/05 z 19. januára 2005 nevyplýva zo záverov označených súdov jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd vzhľadom na konkrétne okolnosti uvedeného prípadu nezistil, že by závery okresného súdu a krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené či arbitrárne, alebo nezlučiteľné so sťažovateľom označenými ustanoveniami ústavy, resp. dohovoru, a to aj pokiaľ ide o právny názor oboch súdov, že odovzdaním zadržanej osoby súdu v lehote 48 hodín podľa čl. 17 ods. 3 ústavy je potrebné rozumieť odovzдание zadržanej osoby jurisdikcii súdu oprávneného rozhodnúť o jej väzbe a nemožno ho stotožňovať so samotným fyzickým vypočutím takejto osoby súdom, o ktorom rozhoduje sudca v nadväzujúcej osobitnej lehote 48 hodín (resp. 72 hodín) podľa čl. 17 ods. 3 tretej vety ústavy.

Uvedené skutočnosti neumožnili ústavnému súdu vysloviť, že by účinky napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu mohli byť v rozpore s označenými článkami ústavy a dohovoru.

Ústavný súd na svojich záveroch prijatých vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 13/05

v celom rozsahu zotrúva aj v konaní o terajšej s'ážnosti s'ážovateľa z 20. decembra 2006.

Na základe uvedeného nebolo už podľa názoru ústavného súdu potrebné, aby sa krajský súd v uznesení sp. zn. 29 Tos 42/2006 z 24. októbra 2006, ktoré s'ážovateľ namieta v terajšej s'ážnosti, opätovne zaoberal a vysporiadaval s otázkami, na ktoré už bola daná odpoveď v súvislosti s predchádzajúcimi rozhodnutiami o väzbe s'ážovateľa.

Ústavný súd v nadväznosti na to uvádza, že súčasťou procesných záruk spravodlivého súdneho konania je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie § 134 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého v odôvodnení uznesenia treba, ak to prichádza podľa povahy veci do úvahy, uviesť najmä skutočnosti, ktoré boli vzaté za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na základe ktorých podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti. Už zo samotnej dikcie ustanovenia § 134 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že len ako príklad uvádza obsah odôvodnenia zdôrazňujúc pritom povahu veci. Zásadný význam má teda to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces.

To platí aj vo vzťahu k námietke s'ážovateľa, že okresná prokuratúra nepodala v lehote 48 hodín príslušnému súdu návrh na jeho vzatie do väzby. Podľa tvrdenia s'ážovateľa mala okresná prokuratúra až po jeho opakovaných s'ážnostiach a žiadostiach o prepustenie z väzby vyhotoviť falzifikát návrhu na jeho vzatie do väzby s dátumom, podpisom a časom jeho prevzatia. Na preukázanie uvedeného tvrdenia s'ážovateľ predložil ústavnému súdu písomnosť, ktorú označuje za fotokópiu originálu návrhu na jeho vzatie

do väzby, na ktorej nie je uvedený dátum a čas jeho prevzatia okresným súdom ani podpis osoby, ktorá ho mala prevziať, a zároveň fotokópiu údajného falzifikátu, na ktorom už tieto údaje sú uvedené. Nemožno opomenúť, že uvedený argument sťažovateľ prvýkrát použil až viac ako po jeden a pol roku trvania jeho väzby a dovtedy zákonnosť a ústavnosť postupu okresnej prokuratúry nijako nespochybňoval. Na tomto mieste považuje ústavný súd za vhodné zmieniť sa znovu aj o tom, že sťažovateľ nevyužil ani možnosť podania sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. I Tp 7/2004 z 19. januára 2004, ktorým bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby, na základe čoho mohlo byť preskúmané pred nadriadeným väzobným súdom.

Navyše, na základe dôkazov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu, najmä návrhu na vzatie sťažovateľa na väzby na č. l. I spisu okresného súdu sp. zn. I Tp 7/2004, podľa ktorého zákonná sudkyňa uvedený návrh prevzala osobne 17. januára 2004 o 15.45 h, ústavný súd nezistil nesprávny (nezákonný) postup orgánov činných v trestnom prípravnom konaní (prokurátora) alebo zákonného sudcu.

2.3.2 Napokon sa výhrady sťažovateľa týkajú aj toho, že krajský súd sa v odôvodnení namietaného uznesenia nevenoval ani ním predloženej argumentácie o jeho údajnej diskriminácii z „iného postavenia“. K takejto diskriminácii došlo podľa «sťažovateľa „osobitným“ právnym režimom pri postupe s osobami, ktoré boli zadržané a obvinené v zmysle článku 17 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a § 75 Trestného poriadku, keď tieto osoby nie sú v zmysle týchto právnych noriem odovzdané súdom v lehote 48 hodín fyzickým predvedením pred príslušný súd, ktorý by si ich pod svoju jurisdikciu (ešte v ústavnej lehote 48 hodín) prevzal napríklad úradným záznamom. Pri porovnaní postupov s osobami tej istej „skupiny“ s osobami obvinenými jednoznačne možno prijať názor o diskriminácii, keď osoby obvinené a zatknuté v zmysle článku 17 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky sú pred vždy a v každom prípade predvedené v ústavnej lehote 24 hodín, nie v lehote uvedenej v § 69 Trestného poriadku, naproti tomu osoby zadržané a obvinené z trestného činu podľa článku 17 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, respektíve podľa §§ 75, 76 a 77 Trestného poriadku pred príslušný súd nie sú fyzicky predvedené v lehote 48 hodín, namiesto toho sú

„odovzdané súdu“ inštitucionálne a to formou písomného návrhu na vzatie do väzby podaným príslušným prokurátorom».

Pokiaľ sa krajský súd nevysporiadal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa jeho diskriminácie z tzv. iného postavenia, ústavný súd zastáva názor, že tieto námietky boli v okolnostiach daného prípadu vzhľadom na princíp prezumpcie ústavnosti právnych predpisov zjavne irelevantné a ako také neboli podstatné pre rozhodnutie vo veci. Sťažovateľ v podstate vytýka krajskému súdu, že nepreskúmal, či relevantné ustanovenia Trestného poriadku, na základe ktorých sa rozhodovalo o jeho vzatí do väzby, sú v súlade s ústavou.

Na posudzovanie súladu zákonov s ústavou však nebol oprávnený krajský súd a ani ústavný súd, ktorý taktiež vychádzajúc z prezumpcie ústavnosti všetkých ustanovení Trestného poriadku nemôže v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy skúmať ústavnosť zákonov Slovenskej republiky ani ich častí.

Navyše sťažovateľ ako fyzická osoba nepatrí k subjektom, ktoré sú aktívne legitimované na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov s ústavou. Taxatívny výpočet týchto subjektov je uvedený v čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy. Z uvedeného dôvodu neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd skúmal argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa aplikácie označených ustanovení Trestného poriadku všeobecnými súdmi z aspektu zákonnosti jeho väzby.

S poukazom na uvedené skutočnosti ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi tvrdeniami sťažovateľa o porušení jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a tým, že krajský súd sa v odôvodnení namietaného uznesenia nevenoval ním predloženej argumentácii o jeho údajnej diskriminácii z „iného postavenia“.

Vychádzajúc z týchto úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením namietaného rozhodnutia krajského súdu a tvrdeným porušením označených práv a slobôd sťažovateľa.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 29 Tos 42/2006 z 24. októbra 2006 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom podľa čl. 46 až 50 ústavy, tiež nezistil, že by záver krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie jeho záverov.

Krajský súd sa vysporiadal v rámci konania o väzbe s relevantnými tvrdeniami sťažovateľa vzťahujúcimi sa na toto konanie, najmä odôvodnil pretrvávajúcu väzbu, t. j. existenciu dôvodov väzby sťažovateľa podľa ustanovení § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Obsah odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zákonný a ústavne konformný, je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a neosvedčuje okolnosti majúce za následok sťažovateľom namietané porušenie jeho práv.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade krajského súdu ako väzobného súdu rozhodujúceho v trestnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, IV. ÚS 66/02), a tiež absencia priamej súvislosti

medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že konanie krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 29 Tos 42/2006 a najmä jeho rozhodnutie z 24. októbra 2006 z právneho hľadiska nemá účinky takého konania a aj rozhodnutia, ktoré by boli spôsobilé porušiť označené základné práva a slobody sťažovateľa, a preto bola sťažnosť v tejto časti odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (predovšetkým o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu ústavným súdom) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008